

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.818 van 19 december 2024
in de zaak A. 239.910/XII-42.180**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gino Houbrechts
 kantoor houdend te 3720 Kortesse
 Hasseltsesteenweg 61 E
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
 staatssecretaris voor Asiel en Migratie

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 augustus 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 292.348 van 26 juli 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.612 van 6 oktober 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gino Houbrechts, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Verzoeker, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, wordt op 2 februari 2022 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

3.2. Op 5 april 2023 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 292.347 van 26 juli 2023.

Verzoeker stelt tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Deze zaak is gekend onder het nummer G/A.239.909/VII-42.179.

3.3. Op 5 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een inreisverbod van 10 jaar.

Verzoeker vordert op 17 april 2023 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 292.348 van 26 juli 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de procedurele gelijkheid, het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 44^{nonies} van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de voormelde rechtsregels geschonden omdat het bestreden arrest volgens hem getuigt van excessief formalisme, waardoor zijn recht op toegang tot de rechter wordt ondermijnd. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij haar nota met opmerkingen op 5 mei 2023 per e-mail aan haar overmaakte, doch dat deze hem niet werd overgemaakt door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij stelt voorts vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn synthesememorie en de door hem ter zitting neergelegde bijkomende stukken weert omdat de wet niet zou voorzien in het

neerleggen van een synthesesemorie in de procedure tot schorsing en nietigverklaring. Verzoeker meent echter dat artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: koninklijk besluit van 21 december 2006) het vrijwillig neerleggen van een synthesesemorie of bijkomende stukken niet verbiedt, zodat deze aldus in aanmerking zouden moeten worden genomen. Verzoeker wijst dienaangaande op het tweede lid van voormeld artikel 36, waarin wordt bepaald dat beide vorderingen worden behandeld volgens de procedure die geldt voor de behandeling van het beroep tot nietigverklaring, en stelt dat deze procedure wel in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesesemorie voorziet. Daarnaast stelt verzoeker vast dat artikel 36 van het koninklijk besluit evenmin uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet voor de verwerende partij om een nota met opmerkingen in te dienen terwijl deze nota nochtans wel werd aanvaard en in aanmerking genomen. Verzoeker wijst erop dat de procedure van artikel 39/78 e.v. van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij moet overmaken, evenmin werd toegepast. Ook het recht op procedurele gelijkheid en de wapengelijkheid werden volgens verzoeker geschonden door het weren van de synthesesemorie. Aangezien de nota met opmerkingen van de tegenpartij wel aanvaard en in aanmerking genomen werden, heeft deze partij meer rechten gehad dan verzoeker.

In een tweede middelonderdeel acht verzoeker artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet geschonden doordat het bestreden arrest motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing aanvaardt die enkel betrekking kunnen hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van het inreisverbod. Verzoeker wijst erop dat voormeld artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk voor zowel het inreisverbod zelf als voor de duur van het inreisverbod. Verzoeker meent dat de duur van het inreisverbod niet afzonderlijk werd gemotiveerd, doch dat omtrent de duur ervan uitsluitend wordt verwezen naar de motivering aangaande de beslissing tot het nemen van een inreisverbod. Verzoeker meent dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte van oordeel is dat de motieven voor het opleggen van het inreisverbod volstaan als motivering voor het opleggen van een duurtijd van 10 jaar, terwijl deze duurtijd afzonderlijk dient te worden gemotiveerd. Verzoeker wijst erop dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet steeds automatisch dient gepaard te gaan met een inreisverbod en dat bij de beoordeling van de duur van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden. Te dezen is volgens verzoeker geen afzonderlijke motivering voor het opleggen van een duur van 10 jaar voorhanden.

In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij er in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wees dat de initieel bestreden beslissing niet proportioneel is, waarbij hij onder meer verwees naar zijn gezinssituatie en de evolutie ervan over de komende 10 jaar. Door als antwoord hierop uitsluitend de argumenten van de verwerende partij over te nemen “zonder deze argumenten een eigen invulling te geven” en zonder duidelijk te stellen dat de Raad deze argumenten tot de zijne maakt, voldoet het bestreden arrest volgens verzoeker niet aan de vereisten van artikel 149 van de Grondwet. Tevens laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker na het proportionaliteitsbeginsel hierbij in overweging te nemen.

5. In de toelichtende memorie herhaalt verzoeker zijn uiteenzetting van het enige middel en verwijst, wat het eerste middelonderdeel betreft, uitdrukkelijk naar artikel 35 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 dat voorziet dat de nota met opmerkingen ten laatste samen met de beschikking waarbij de rechtsdag wordt bepaald aan de verzoekende partij wordt overgemaakt, hetgeen te dezen niet gebeurde. Het gegeven dat een partij desgevallend reeds kennis had van het betreffende stuk, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan voormelde verplichting.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

6. In zoverre verzoeker aanvoert dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij hem niet door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd overgemaakt, heeft hij geen belang bij het middel nu blijkt en verzoeker zelf uitdrukkelijk stelt dat hij op 5 mei 2023 van de verwerende partij per e-mail deze nota met opmerkingen ontving en hij “[i]n antwoord op deze nota” op 13 mei 2023 een synthesesmemorie overmaakte aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en aan de verwerende partij. Uit de ter kennis gegeven beschikking en brief van 15 mei 2023 waarbij de zitting wordt vastgesteld op 14 juni 2023 blijkt overigens dat “[d]e nota met opmerkingen van de verwerende partij (...) hierbij (wordt) gevoegd”.

Voor zover verzoeker artikel 6 van het EVRM geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat voormeld artikel slechts van toepassing is bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvordering. Artikel 6 van het EVRM is niet toepasselijk.

Het eerste middelonderdeel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

7. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet regelt het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het derde lid bepaalt dat de “griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij [zendt] en [...] deze tevens in kennis [stelt] van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.” Het vierde lid verduidelijkt vervolgens onder meer dat de “verzoekende partij [...], te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, [beschikt] over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een

synthesememorie wenst neer te leggen.” De volgende leden bevatten de regels voor het neerleggen van de synthesememorie of het niet indienen ervan. De toepassing van al deze leden vereist evenwel volgens het derde lid dat de “in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels” niet van toepassing zijn. Artikel 39/68 van de vreemdelingenwet stelt dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vastgesteld bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het desbetreffende koninklijk besluit kan “bijzondere procedureregels vaststellen voor de behandeling van de verzoekschriften die doelloos zijn, alsook voor de behandeling van de verzoekschriften die enkel korte debatten met zich meebrengen.”

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt:

“De vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist.

Beide vorderingen worden behandeld volgens de procedure die geldt voor de behandeling van het beroep tot nietigverklaring.

Indien na de debatten de voorzitter van oordeel is dat de zaak slechts korte debatten vereist, wordt in dit geval de zaak definitief beslecht.”

Uit het voorgaande volgt dat, wanneer een vernietigingsberoep enkel korte debatten vereist en het verzoek tot schorsing en tot vernietiging dus samen behandeld worden, de hiervoor geciteerde leden van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet die betrekking hebben op de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een synthesememorie in te dienen, niet toepasselijk zijn.

Verzoekers standpunt dat hij ook in een procedure van korte debatten als voorzien in artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 een synthesememorie vermag in te dienen, faalt derhalve naar recht.

Evenmin is het neerleggen van bijkomende stukken ter terechtzitting voorzien, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op

wettige wijze de door verzoeker neergelegde stukken kon weren. Overigens betwist verzoeker niet dat hij, zoals in het bestreden arrest wordt geoordeeld, “niet aantoont waarom hij deze stukken niet tijdig kon neerleggen.”

8. Verzoeker stelt nog dat artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 evenmin uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet om namens de verwerende partij een nota met opmerkingen in te dienen, doch dat dit wel gebeurd is. Verzoeker gaat hierbij voorbij aan de duidelijke bewoordingen van artikel 34 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 inzake de vordering tot schorsing, dat luidt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffie binnen acht dagen na kennisgeving van de vordering tot schorsing het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.
Een te laat ingediende nota met opmerkingen wordt uit de debatten geweerd.”

De mogelijkheid om een nota met opmerkingen neer te leggen binnen de 8 dagen na kennisgeving van het ingediende beroep is dus wel degelijk voorzien in de regelgeving.

9. Verzoeker acht het “algemeen beginsel van het recht van verdediging” en “het beginsel van procedurele gelijkheid (wapengelijkheid)” geschonden. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij de nota met opmerkingen van de verwerende partij op 5 mei 2023 per e-mail heeft ontvangen. Verzoeker had dus kennis van deze nota met opmerkingen. Verzoeker voert niet aan dat hij ter terechtzitting van 14 juni 2023 niet mondeling heeft kunnen repliceren op deze nota met opmerkingen. Het argument dat de verwerende partij meer procedurele rechten heeft gehad dan verzoeker faalt naar recht. Verzoeker toont niet aan dat de aangevoerde beginselen geschonden zijn.

10. Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

11. Artikel 44^{nonies}, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest dat de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom gekozen wordt voor een inreisverbod van 10 jaar. Na opgemerkt te hebben dat de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het opleggen van een inreisverbod en niet dient te motiveren waarom voor een kortere termijn wordt gekozen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de initieel bestreden beslissing motiveert dat verzoeker als burger van de Unie wordt beschouwd als een ernstige bedreiging voor de openbare orde, waarbij verwezen wordt naar verzoekers veroordeling op 2 februari 2022 tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens drugshandel. De Raad merkt voorts op dat in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gewezen op de zeer verstrekkende en schadelijke gevolgen van georganiseerde drugshandel en besluit dat aldus wel degelijk gemotiveerd wordt waarom toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid, conform artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet, om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Door aldus te oordelen schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet, in zoverre dit artikel bepaalt dat de duur van het inreisverbod vijf jaar slechts mag overschrijden “indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

In zoverre dat artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval, stelt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt overgegaan tot een proportionaliteitsafweging. Zo wijst de Raad erop dat in de initieel bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zich nooit in België heeft ingeschreven en steeds in Nederland heeft gewoond, dat zijn partner en kinderen in België wonen bij wie hij regelmatig op bezoek ging, dat hij bijgevolg al jaren apart woont van zijn vrouw en kinderen, dat hij zijn woonst in Nederland had en zijn gezin al zes jaar in België woont. De Raad wijst er vervolgens op dat tevens wordt vastgesteld dat het feit dat verzoeker een gezin heeft in België hem er niet van heeft weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen, dat verzoekers gezin op regelmatige wijze kan in- en uitreizen en de contacten kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen en dat verzoekers gezin hem vanuit België kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Nederland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt op grond hiervan tot het besluit dat aldus alle feitelijke elementen en persoonlijke argumenten van verzoeker worden afgewogen ten aanzien van het gevaar voor de openbare orde dat hij in het kader van georganiseerde drugshandel betekent, dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel wordt geacht en dat deze motivering wel degelijk kan worden aanzien als een uitdrukkelijke motivering waarom het inreisverbod tien jaar bedraagt en afdoende is.

Aldus blijkt uit de bovenstaande motieven van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de ernst van de bedreiging voor de openbare of de nationale veiligheid en of zij rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden van de zaak.

Verzoeker laat na aan te geven met welke specifieke omstandigheden in zijn geval geen rekening zou zijn gehouden en die de Raad had moeten in aanmerking nemen om tot een ander oordeel te komen. Een schending van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

13. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

14. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Zoals bij de beoordeling van het tweede middelonderdeel wordt vastgesteld, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er, wat het door verzoeker opgeworpen proportionaliteitsbeginsel betreft, in het bestreden arrest op dat de initieel bestreden beslissing motiveert dat verzoeker als burger van de Unie wordt beschouwd als een ernstige bedreiging voor de openbare orde, gelet op zijn veroordeling en de zeer verstreckende en schadelijke gevolgen van georganiseerde drugshandel, en stelt hij met betrekking tot de duur van het inreisverbod vast dat in de initieel bestreden beslissing wel degelijk wordt overgegaan tot een proportionaliteitsafweging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er voorts op dat in de initieel bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers partner en de kinderen hem kunnen bezoeken in Nederland of het contact kunnen onderhouden door moderne communicatiemiddelen, dat het gezinsleven, waarvan het bestaan weliswaar niet wordt betwist, evenwel ondergeschikt is aan het

vrijwaren van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er voorts op dat het gezinsleven thans wordt beleefd aan de hand van gevangenisbezoeken, virtueel dan wel in persoon. Waar verzoeker meent dat deze bezoeken in het gedrang zouden komen indien hij zijn straf in Nederland zou moeten uitzitten, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar het verweer van de verwerende partij dat verzoeker momenteel in de gevangenis van Hasselt is opgesloten, 30 km van de woonplaats van zijn gezin, dat aan de grens met Lanaken er ook een penitentiaire instelling Limburg Zuid gelegen is, evengoed 30 km van Lanaken en dat verzoeker verder geen hinderpalen aanvoert, waaruit blijkt dat het gezinsleven niet verder kan worden gezet indien hij wordt overgebracht naar een penitentiaire instelling in Nederland.

Anders dan hoe verzoeker het ziet, beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aldus niet tot het louter herhalen van de argumenten van de verwerende partij, maar motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk waarom zijn argumenten omtrent de opgeworpen schending van het proportionaliteitsbeginsel verworpen worden.

15. Het derde middelonderdeel is ongegrond.

16. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien december tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams